

დანიელის წიგნი — ნომერი ას ოცდახუთი

წინასწარმეტყველური მნიშვნელობის გახსნა: დანიელის 11:40-ის განმარტება და მისი შედეგები თანამედროვე ქრისტიანობისთვის

Jeff Pippenger

2024-03-09

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლი იწყება აღსასრულის ჟამს, მაგრამ ეს მუხლი განსაზღვრავს აღსასრულის ორ ჟამს და, ამდენად, წინასწარმეტყველების შემსწავლელს საშუალებას აძლევს, აღსასრულის პირველი ჟამი შეუთანხმოს აღსასრულის მეორე ჟამს. როდესაც ეს გამოყენება ხდება, მილერიტული ისტორიის ხაზი, რომელიც 1798 წელს დაიწყო, პარალელურად მიუყვება შეერთებული შტატების ისტორიას 1989 წელს. ეს ორი ხაზი განსაზღვრავს ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ხაზსა და გამოცხადების მეცამეტე თავში აღწერილი მიწის მხედის რესპუბლიკური რქის ხაზს. ორივე ხაზი იწყება აღსასრულის ჟამს 1798 წელს, ხოლო აღსასრულის ჟამი 1989 წელს უბრალოდ ავსებს და იძლევა მეორე დამოწმებას ჭეშმარიტების ნიშნულებისა, რომლებიც ამ მუხლში იხსნება.

მესამე ანგელოზის მოძრაობა მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, მაგრამ გადაიდო 1856-დან 1863 წლამდე შვიდწლიანი აჯანყების გამო. მესამე ანგელოზის მოსვლა განმეორდა 2001 წლის 11 სექტემბერს. 1863 წელი წინასახედ იყო წარმოდგენილი ძველი ისრაელის პირველი ბანაკობით კადეშში და ათი მზვერავის აჯანყებით, ხოლო 2001 წლის 11 სექტემბერი წინასახედ იყო წარმოდგენილი ძველი ისრაელის უკანასკნელი ბანაკობით კადეშში და მოსეს აჯანყებით. 1863 წლის აჯანყება წარმოადგენდა პირველ აჯანყებას კადეშში, რომელმაც გამოიწვია სიკვდილის მსჯავრი უდაბნოში. 2001 წლის 11 სექტემბრის აჯანყება წარმოადგენდა უკანასკნელ აჯანყებას კადეშში, რომელმაც გამოიწვია ლაოდიკიური ადვენტიზმის ხელმძღვანელობის სიკვდილი.

1840 წლის 11 აგვისტოს ანგელოზის ჩამოსვლამ, რომელმაც დასაბამი მისცა 1840-დან 1844 წლამდე მოძრაობას, რომელსაც დებმა უაითმა ღვთის ძალის დიდებული გამოვლინება უწოდა, წინასწარმეტყველურად განასახიერა 2001 წლის 11 სექტემბერი და გამოავლინა ღვთის ძალის დიდებული გამოვლინება.

„ანგელოზმა, რომელიც ერთიანდება მესამე ანგელოზის უწყების გამოცხადებაში, თავისი დიდებით უნდა გაანათოს მთელი დედამიწა. აქ წინასწარმეტყველურად არის ნათქვამი საქმე, მსოფლიო მასშტაბისა და უჩვეულო ძალისა. 1840–44 წლების ადვენტური მოძრაობა იყო ღვთის ძალის დიდებული გამოვლინება; პირველი ანგელოზის უწყება მიიტანეს მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე, და ზოგიერთ ქვეყანაში აღიძრა უდიდესი რელიგიური ინტერესი, რომლის მსგავსი არც ერთ ქვეყანაში არ უხილავთ მეთექვსმეტე საუკუნის რეფორმაციის შემდეგ; მაგრამ ყოველივე ამას გადააჭარბებს ძლევა მოსილი მოძრაობა მესამე ანგელოზის უკანასკნელი გაფრთხილების დროს.“ The Great Controversy, 611.

1844 წლის 22 ოქტომბერს მესამე ანგელოზის პირველი მოსვლა (პირველი კადეში) იყო საქმის დასასრულებლად, მაგრამ ღვთის ხალხმა არჩია აერჩია ახალი წინამძღოლი და ეგვიპტეში დაბრუნებულიყო. 1863 წლისთვის მათ „კვლავ ააშენეს იერიხონი“, ნაცვლად იმისა, რომ ღვთის საქმეში მიეღოთ მონაწილეობა იერიხოვნის კედლების ჩამოგდებაში. ამიტომ მათ დაედოთ წყევლა — უდაბნოში სიკვდილი.

და იესო ნავემ იმ დროს დააფიცა ისინი და თქვა: წყეულიმც იყოს უფლის წინაშე ის კაცი, რომელიც აღდგება და ააშენებს ამ ქალაქ იერიხოვნს; მის სამირკველს თავის პირმშოზე დადებს, და თავის უმცროს ძეზე აღმართავს მის კარიბჭეებს. იესო ნავეს ძე 6:26.

როგორც ძველ ისრაელს პირველ კადეშში, რომელმაც უარყო იესო ნავეს ძისა და ქალების უწყება, ისე თანამედროვე ისრაელის აჯანყებამ პირველ კადეშში (1863) მათზე მოიწვია იესო ნავეს ძის წყევლა. როდესაც მესამე ანგელოზი დაბრუნდა 2001 წლის 11 სექტემბერს (უკანასკნელი კადეში), დაიწყო საბოლოო საქმე, რომელიც წინ უძღოდა ღვთის მიერ იერიხოვნისა და მისი გალავნების დამხობას.

1844 წლის 22 ოქტომბერი აღნიშნავს მესამე ანგელოზის მოსვლას და ამითვე აღნიშნავს უკანასკნელ დღეებში მალე მოსახდენი კვირა დღის დადგომას. 1863 წელი აღნიშნავს მესამე ანგელოზის გამოცდის პერიოდის დასასრულს, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს დაიწყო. ამიტომ 1863 წელი მალე მოსახდენი კვირა დღის კანონის სიმბოლოა, რადგან იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოგვიდგენს. 1863 წელს ერი ორ კლასად გაიყო, და ასევე კვირა დღის კანონის დროსაც ორი კლასი გამოვლინდება.

მესამე ანგელოზის გამოცდის პერიოდი მილერიტების ისტორიაში დაიწყო 1844 წელს და დასრულდა 1863 წელს, და დასაწყისიც და დასასრულიც, ორივე, უკანასკნელი დღეების საკვირაო კანონს აღნიშნავდა. დასაწყისსა (1844) და დასასრულს (1863) შორის არსებულ ისტორიაში მოთავსებულია მილერიტული მოძრაობის აჯანყება (1856). ამგვარად, ეს პერიოდი ატარებს „ჭეშმარიტების“ ხელწერას. 2001 წლის 11 სექტემბერს კადეშში მეორედ დაბრუნება აღნიშნავს მესამე ანგელოზის გამოცდის პროცესის დასაწყისს, რომელიც სრულდება მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონთან, როგორც ეს 1863 წლით არის წინასახეობრივად წარმოდგენილი.

იმ კვირის კანონიდან ვიდრე ადამიანის გამოცდის დრო დასრულდებოდა, იერიხონი და მისი კედლები დაემხობა, იმ აღმასრულებელ სამსჯავროსთან თანხმობაში, რომელიც ბაბილონის მეძავზე აღსრულდება და რომელიც იმ ისტორიაშია წარმოდგენილი. ორმოცი მუხლი იწყება 1798 წელს და მთავრდება მალე მოსალოდნელი კვირის კანონით ორმოცდამეერთე მუხლში. აღსასრულის დრო 1798 წელს წარმოადგენს ღვთის ეკლესიის შინაგან ხაზს, რომელიც იწყება პირველ ანგელოზის მოძრაობის მილერიტებით და გრძელდება მესამე ანგელოზის მოძრაობამდე და ას ორმოცდაოთხი ათასამდე. ყველაფერი ერთ მუხლში.

ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის ომი, რომელიც დაიწყო სამხრეთის მეფის აღზევებით 1798 წელს, დასრულდა 1989 წელს, როდესაც სამხრეთის მეფე

დამარცხდა ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე და მეექვსე სამეფოებს შორის ალიანსის მიერ. ჩრდილოეთის მეფისა და სამხრეთის მეფის ომი, რომელიც დაიწყო 1798 წელს, მილერიტებმა აღიარეს რომის წინააღმდეგ მიმართულ ბრძოლად, რომელსაც ისინი უბრალოდ უყურებდნენ, როგორც წარმართობისა და პაპიზმის ორ გამაპარტახებელ ძალას. როდესაც ომი დასრულდა 1989 წელს, მასში ჩართული იყო სამივე გამაპარტახებელი ძალა, და ამან აღნიშნა იმ წინასწარმეტყველური ილუსტრაციის დასაწყისი, wherein ეს სამი ძალა სამყაროს მიჰყავს არმაგედონამდე, რომელიც გეოგრაფიულად წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეხუთე მუხლში.

ორმოციდან ორმოცდამეხუთე მუხლები განსაზღვრავს იმ სამი ძალის წინასწარმეტყველურ დინამიკას, რომელთაც პაპი თავის აღსასრულამდე მიჰყავთ ზღვებსა და დიდებულ წმიდა მთას შორის. სწორად გაგების შემთხვევაში, ორმოცდამეერთე მუხლში წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური ისტორია მოიცავს ორმოცდამეერთედან ორმოცდამეოთხე მუხლების ჩათვლით.

ამიტომ, აღსასრულის დროიდან, 1989 წლიდან დაწყებული, 1798-ის მეორე მოწმობით, რომელიც განსაზღვრავს სამხრეთის მეფესა და ჩრდილოეთის მეფეს შორის ომის დასაწყისსა და დასასრულს, ორმოცდამეერთმეტე მუხლიდან ორმოცდამეოთხე მუხლამდე იდენტიფიცირებულია იმ პაპობის სამმაგი კავშირი, რომლის სასიკვდილო ჭრილობაც განკურნებულია, ხოლო ორმოცდამეხუთე მუხლშია ნაჩვენები, თუ სად მოეწევა მას აღსასრული. ეს მუხლები, როდესაც ამ თვალსაზრისით განიხილება, წარმოგვიდგენს ისტორიას, რომელიც ღმერთის ეკლესიის გარეთ ვითარდება, როგორც ეს ასევე წარმოდგენილია გამოცხადების წიგნში შვიდ ბეჭედსა და შვიდ ეკლესიას შორის არსებული მიმართებით.

წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზი, რომელიც წარმოდგენილია 1798 წლით, უპირველესად წარმოადგენს საგამომიებო სამსჯავროს, ხოლო ხაზი, რომელიც იმავე წერტილიდან იწყება 1989 წელს, უპირველესად წარმოადგენს აღმასრულებელ სამსჯავროს. 1798 წელი უპირველესად უსვამს ხაზს იმ მაცნის მსახურებას, რომელიც ამზადებს გზას აღთქმის მაცნისთვის, ხოლო 1989 წელი უპირველესად უსვამს ხაზს ელიას მაცნის მსახურებას.

1798 წლიდან, როცა დანიელის წიგნი გაიხსნა, ჩვენ ვხედავთ წინასწარმეტყველური ისტორიის შესახებ ცოდნის გამრავლებას, რომლის ფარგლებში ქრისტე თავის ხალხს მიჰყავს აღთქმიერ ურთიერთობაში, რომელიც ახორციელებს ღვთაებრიობისა და ადამიანობის მუდმივ შეერთებას. ეს უკანასკნელი დღის აღთქმა წმინდა წერილებში არაერთგზის არის აღნიშნული.

აჰა, დადგება დღეები, ამბობს უფალი, როცა ახალ აღთქმას დავუდებ ისრაელის სახლს და იუდას სახლს; არა იმ აღთქმის მიხედვით, რომელიც მათ მამებთან დავდე იმ დღეს, როცა ხელი მოვკიდე, რათა ეგვიპტის ქვეყნიდან გამომეყვანა ისინი; რომელი აღთქმაც მათ დაარღვიეს, თუმცა მე მათი მეუღლე ვიყავი, ამბობს უფალი. არამედ ეს იქნება აღთქმა, რომელსაც დავუდებ ისრაელის სახლს იმ დღეების

შემდეგ, ამბობს უფალი: ჩემს რჯულს ჩავდებ მათ შინაგანში და მათ გულებზე დაეწერ მას; და მე ვიქნები მათი ღმერთი, ხოლო ისინი იქნებიან ჩემი ხალხი. და აღარ ასწავლიან ერთმანეთი თავის მოყვასს და თითოეული თავის ძმას, ეუბნებოდნენ: „შეიცანით უფალი“, რადგან ყველანი მიცნობენ მე, მცირეთაგან მათ შორის უდიდესამდე, ამბობს უფალი; რადგან ვაპატიებ მათ ურჯულოებას და მათ ცოდვას აღარ გავიხსენებ. იერემია 31:31–34.

ყველა წინასწარმეტყველი მიუთითებს უკანასკნელ დღეებზე, და გამოთქმა „უკანასკნელი დღეები“ წინასწარმეტყველებაში წარმოადგენს სამსჯავროს დროის პერიოდს. პირველი ანგელოზი მოვიდა 1798 წელს, აღსასრულის ჟამს, რათა 1844 წელს სამსჯავროს გახსნის შესახებ ეუწყებინა, რაც ასევე უკანასკნელი დღეების დადგომას ნიშნავს. უკანასკნელი დღეები არის იერემიას „დღეები“, რომლებიც მოვა, როდესაც ღმერთი თავისი ხალხის „უსამართლობას“ „მიუტევებს“ და მათ ცოდვებს „აღარ გაიხსენებს“. ეს საქმე სრულდება ქრისტეს მიერ, როგორც მღვდელმთავრის მიერ, გამოსახულებრივად წინასწარმინიშნებულ შერიგების დღეში, „უკანასკნელ დღეებში“.

მილერიტულ ადვენტიზმს, რწმენით რომ გაეგრძელებინა სიარული მესამე ანგელოზის მზარდ ნათელში, რომელიც 1844 წლის 22 ოქტომბერს მოვიდა, ისინი უკვე იესო ქრისტესთან ერთად თავიანთ მარადიულ სამკვიდრებელში იქნებოდნენ. სწორედ ამას გულისხმობს იერემია, როდესაც ამბობს: „იმ დღეთა შემდეგ.“ „იმ დღენი“ არის წინასწარმეტყველური პერიოდები, რომლებმაც 1844 წლამდე მიიყვანეს და მასში დასრულდნენ. ეს არის ის „დღენი“, რომელთაც დანიელის მეთორმეტე თავი მოიხსენიებს.

მაგრამ შენ წადი შენს გზაზე აღსასრულამდე; რადგან დაისვენებ და აღდგები შენს წილში დღეთა დასასრულს. დანიელი 12:13.

„უკანასკნელ დღეებში“, ანუ, როგორც იერემია ამბობს, „იმ დღეთა შემდეგ“, ქრისტემ განიზრახა თავისი რჯული დაედო თავისი ხალხის შინაგან ნაწილებში და თავისი რჯული დაეწერა გულებზე. შინაგანი ნაწილები არის მდაბალი ბუნება, ანუ, როგორც პავლე უწოდებს, ხორცი, ხოლო გული — უმაღლესი ბუნება. აღთქმა ჰპირდება, რომ მოქცევისას თავის ხალხს მისცემს ახალ გონებას, ხოლო მეორედ მოსვლისას — ახალ სხეულს. კაცი დაეცა ადამთან ერთად, რომელიც ღვთის ხატად იყო შექმნილი და რომელიც შექმნილი იყო უმაღლესი ბუნებითა და მდაბალი ბუნებით. ქრისტეს აღთქმა ის არის, რომ გამოისყიდოს კაცობრიობა თავისი ორგვარი ბუნებით ცოდვის წყევლისაგან.

„ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში ღმერთის აღთქმა მის მცნებათა დამცველ ხალხთან განახლდება. „იმ დღეს აღთქმას დავუდებ მათ ველის მხეცებთან, ცის ფრინველებთან და მიწაზე მცოცავებთან; და მოვსპობ მშვილდსა და მახვილს და ბრძოლას ამ ქვეყნიდან, და უსაფრთხოდ დავაწვენ მათ. და დაგწინდავ ჩემზე უკუნისამდე; დიახ, დაგწინდავ ჩემზე სიმართლით, სამართლით, სიყვარულითა და წყალობებით. და დაგწინდავ ჩემზე ერთგულებით; და შეიცნობ უფალს.“

„და მოხდება იმ დღეს: მოვისმენ, ამბობს უფალი, მოვისმენ ცას, და ის მოისმენს მიწას; და მიწა მოისმენს ჰურს, ღვინოსა და ზეთს; და ისინი მოისმენენ იზრეყელს. და დავთესავ მას ჩემთვის მიწაზე; და შევიწყალებ მას, ვინც შეწყალებული არ ყოფილა; და ვეტყვი მათ, ვინც ჩემი ერი არ იყო: შენ ჩემი ერი ხარ; და ისინი იტყვიან: შენ ჩემი ღმერთი ხარ.“ ოსია 2:14-23.

„იმ დღეს... ისრაელის ნატამალი და იაკობის სახლის გადარჩენილნი... ჭემმარიტებით დაეყრდნობიან უფალს, ისრაელის წმიდას.“ ესაია 10:20. „ყოველი ერისა და ტომისა და ენისა და ხალხისგან“ იქნებიან ისინი, ვინც სიხარულით გამოეხმაურებიან უწყებას: „გეშინოდეთ ღვთისა და დიდება მიაგეთ მას, რადგან მოვიდა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ ისინი მიიქცევიან ყოველი იმ კერპისგან, რომელიც მათ ამ ქვეყანას აბამს, და „თაყვანს სცემენ მას, რომელმაც შექმნა ცა და მიწა და ზღვა და წყალთა წყაროები.“ ისინი გათავისუფლდებიან ყოველი შემბოჰველი ხლართისგან და წარდგებიან სამყაროს წინაშე, როგორც ღვთის წყალობის ძეგლები. ყოველი საღვთო მოთხოვნისადმი მორჩილნი, ისინი ანგელოზთაგან და ადამიანთაგან ცნობილნი იქნებიან, როგორც ისინი, ვინც „იცავენ ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენას.“ გამოცხადება 14:6-7, 12.

„აჰა, დღეები მოვა, ამბობს უფალი, როცა მხვნელი დაეწევა მომკელს, და ყურძნის მწურავი — თესლის მთესველს; და მთები დაწვეთებენ ტკბილ ღვინოს, და ყველა ბორცვი დადნება. და უკან დავაბრუნებ ჩემი ერის, ისრაელის, ტყვეობას, და ისინი ააშენებენ გაპარტახებულ ქალაქებს და დასახლდებიან მათში; გააშენებენ ვენახებს და შესვამენ მათ ღვინოს; გააკეთებენ ბაღებსაც და შეჭამენ მათ ნაყოფს. და დავრგავ მათ მათ მიწაზე, და აღარასოდეს აღმოიფხვრებიან თავიანთი მიწიდან, რომელიც მე მივეცი მათ, ამბობს უფალი, შენი ღმერთი. ამოსი 9:13-15.“ Review and Herald, February 26, 1914.

როდესაც იერემია ამბობს: „იმ დღეების შემდეგ“, ის „დღეები“, რომლებიც წინ უძღოდა იმ საქმეს, რომელსაც წარმოადგენს ქრისტე, როდესაც იგი უეცრად მოდის თავის ტაძარში მის განსაწმედად, იყო ის წინასწარმეტყველური პერიოდები, რომლებიც დასრულდა 1798 და 1844 წლებში. იმ წინასწარმეტყველური დღეების (პერიოდების) დასასრულმა აღნიშნა ის ორმოცდაექვსი წელი, რომლის განმავლობაში ქრისტემ აღმართა მილერიტოა ტაძარი, და როდესაც იგი უეცრად მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, იგი ასრულებდა მალაქიას მესამე თავს, რომელიც მან ასევე აღასრულა, როცა განწმიდა ტაძარი თავისი მსახურების დასაწყისსა და დასასრულს.

„ტაძრის განწმენდისას სამყაროს მყიდველებისა და გამყიდველებისაგან, იესომ გამოაცხადა თავისი მისია — განეწმინდა გული ცოდვის შებილწვისაგან, მიწიერი სურვილებისაგან, ეგოისტური ვნებებისაგან, ბოროტი ჩვევებისაგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. მალაქია 3:1-3 ციტირებულია.“ ქრისტეს სურვილი, 161.

და „იმ დღეების შემდეგ“, ქრისტეს განზრახული ჰქონდა განეწმინდა ტაძარი, რომელიც მან აღმართა და რომელიც წარმოადგენდა მის საქმეს — თავისი ხალხის გულების ცოდვის შებილწულებისგან განწმენდას, ანუ, როგორც იერემია ამბობს, თავისი რჯულის მათ გულებსა და შინაგან ნაწილებზე დაწერას.

რადგან მათში ნაკლი ჰყოფა, ამბობს: აჰა, მოდიან დღეები, ამბობს უფალი, და დავუდებ ახალ აღთქმას ისრაელის სახლს და იუდას სახლს; არა იმ აღთქმის მიხედვით, რომელიც მათ მამებთან დავდე იმ დღეს, როცა ხელი მოვკიდე მათ ეგვიპტის ქვეყნიდან გამოსაყვანად; რადგან ისინი არ დარჩნენ ჩემს აღთქმაში, და მე აღარ ვიზრუნე მათზე, ამბობს უფალი. რადგან ეს არის აღთქმა, რომელსაც იმ დღეების შემდეგ დავუდებ ისრაელის სახლს, ამბობს უფალი: ჩემს რჯულებს ჩავდებ მათ გონებაში და მათ გულებზე დავწერ მათ; და მე ვიქნები მათთვის ღმერთი, და ისინი იქნებიან ჩემთვის ერი. ებრაელთა 8:8–10.

სიტყვები „იმ დღეებში“ იყო დანიელის „დღეთა დასასრული“, რომელიც დასრულდა 1798 და 1844 წლებში. პროტესტანტული რქის ხაზი, რომელიც იწყება 1798 წელს, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლში, ხაზს უსვამს აღთქმის ურთიერთობას, რომელიც დამყარებულია ას ორმოცდაოთხი ათასთან. ებრაული სიტყვა „წილი“ არის მცირე ქვა, რომელიც გამოიყენებოდა ადამიანის ხვედრის განსასაზღვრად. დანიელს ეთქვა, წასულიყო და დაესვენა (სიკვდილში) „დღეთა დასასრულამდე“, როცა, 1844 წელს, სამსჯავრო დაიწყებოდა და მისი ხვედრი განისაზღვრებოდა.

ხოლო შენ წადი შენი გზით აღსასრულამდე; რადგან დაისვენებ და აღდგები შენს წილში დღეთა დასასრულს. დანიელი 12:13.

„უკანასკნელი დღეების“ „დღეები“ აღნიშნავს დროის წინასწარმეტყველებებს, რომლებიც 1844 წელს დასრულდა, რადგან ამის შემდეგ წინასწარმეტყველური დრო აღარ იარსებებდა. ორი ათას სამასი წელი, რომელიც იყო მარაჰის ხილვა და ნიშნავდა ქრისტეს უეცარ გამოჩენას თავის საწმიდარში, მაშინ დასრულდა; და ასევე დასრულდა უკანასკნელი რისხვის ორი ათას ხუთას ოცი წელიც, როგორც პირველი რისხვის დღეები დასრულდა დასასრულის ჟამს 1798 წელს. „იმ დღეების შემდეგ“, როგორც ამას იერემია მოიხსენიებს, შემდგომ პავლემაც განიხილა. პავლე ორჯერ მიმართავს იერემიას „იმ დღეების შემდეგ“-ს, რადგან პავლე მხოლოდ იმ აღთქმას კი არ ეხება, რომელიც უნდა დამყარებულიყო „იმ დღეების შემდეგ“, არამედ, რაც უფრო მნიშვნელოვანია, იგი ქრისტეს, როგორც მღვდელმთავრის, მსახურებას განსაზღვრავს.

რადგან მან ერთი შესაწირავით სამუდამოდ სრულყო განწმედილნი. ამის შესახებ სულიწმიდაც გვემოწმება; რადგან ადრე თქვა: „ეს არის აღთქმა, რომელსაც მათთან დავდე იმ დღეთა შემდეგ, ამბობს უფალი: ჩემს კანონებს მათ გულებში ჩავდებ და მათ გონებაში დავწერ მათ“; და: „მათ ცოდვებსა და ურჯულოებებებს აღარასოდეს მოვიხსენებ.“ ხოლო სადაც ამის მიტევებაა, იქ ცოდვისათვის შესაწირავი აღარ არის. ამრიგად, მძნო, გვაქვს რა გაბედულება იესოს სისხლით წმიდათაწმიდაში შესასვლელად, ახალი და ცოცხალი გზით, რომელიც მან ჩვენთვის აკურთხა ფარდის, ესე იგი, თავისი ხორცის გავლით; და გვყავს რა დიდი მღვდელი ღვთის სახლზე. ებრაელთა 10:14–21.

ორას ოცწლიანი პერიოდი, რომელიც აკავშირებს ქრისტეს გამოჩენის მარის ხილვის წინასწარმეტყველებას წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზონის ხილვის ორათას ხუთას ოცწლიან წინასწარმეტყველებასთან, ერთმანეთთან აბამს, ანუ აკავშირებს, ამ

ორი წინასწარმეტყველური პერიოდის დასაწყისის სიმბოლური კავშირით, რომელიც წარმოადგენს კაცობრიობისა და ღვთაებრიობის შეერთებას; ეს კი არის საქმე, რომელსაც ქრისტე აღასრულებს იმ განწმედებაში, რომელიც მესამე ანგელოზის მოძრაობის დროს ხდება, და შედეგად იდება აღთქმა, რომელსაც იგი ას ორმოცდაოთხი ათასთან დებს.

ხაზონის ხილვა, რომელიც ტაძრის გათელვას ასახავს, არის ცოდვით გათელილი კაცობრიობის ხილვა ადამის ედემის ბაღში აჯანყების დროიდან; ხოლო მარაჰის ხილვა, რომელიც ტაძრის აღდგენისა და განწმენდის ქრისტეს საქმეს ასახავს, ორივე აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. არსებობს ღმერთის რისხვის ორი 2520-წლიანი წინასწარმეტყველება, რომლებიც ლაშქრისა და საწმიდარის გათელვას წარმოადგენს.

ორივე ეს წინასწარმეტყველება წარმოადგენს კაცობრიობის გათელვას, რომელიც მარაჰის ხილვით უნდა აღდგეს. ღვთის ეს ორი რისხვა თავისი ერის წინააღმდეგ წარმოადგენს დაცემული კაცობრიობის მიმართ რისხვას, რომლის ხსნა და აღდგენა მხოლოდ ქრისტეს საქმით შეიძლებოდა, დაცემული ტაძრის აღდგენითა და განწმენდით.

ორი რისხვა კაცობრიობის უმაღლეს ბუნებასა და დაბალ ბუნებას წარმოადგენს. ადამის დაცემისას დაბალმა ბუნებამ უზენაესობა მოიპოვა უმაღლეს ბუნებაზე, ხოლო ქრისტეს განზრახვა ადამიანთათვის იყო, რომ უმაღლეს ბუნებას ემართა დაბალი ბუნებისთვის. ადამის დაცემისას უმაღლესი ბუნება დაეცა დაბალი ბუნების გულისთქმათა წინაშე, და ღვთის განზრახვა უკუგდებულ იქნა. ეს არის ის, რასაც ბიბლიური „მოქცევა“ ნიშნავს. მოქცეულად ყოფნა ნიშნავს, რომ უმაღლესი ბუნება კვლავ აღდგეს თავის მმართველ მდგომარეობაში დაბალ ბუნებაზე. მოქცევა ნიშნავს შემობრუნებას, ანუ თავდაყირა დაყენებას.

პირველი რისხვა ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ იყო რისხვა ქვედა ბუნების წინააღმდეგ, რომელმაც დაცემისას უმაღლესი ბუნება დაიმორჩილა. ეს რისხვა პირველად მოვიდა, რადგან ქრისტემ გამოსყიდვის საქმე სწორედ იქიდან იტვირთა, სადაც იგი პირველად დაიწყო; ხოლო იგი დაიწყო ქვედა ბუნების გულისთქმით, რომელიც იყო მადის გულისთქმა. ქრისტემ თავისი საქმე ორმოცი დღის მარხვით დაიწყო.

„ქრისტემ იცოდა, რომ ხსნის გეგმის წარმატებით განსახორციელებლად მას უნდა დაეწყო ადამიანის გამოსყიდვის საქმე სწორედ იქ, სადაც დაღუპვა დაიწყო. ადამი დაეცა მადის დაკმაყოფილებით. იმისათვის, რომ ადამიანს ღრმად შთაებეჭდა ღმერთის რჯულისადმი მორჩილების მოვალეობა, ქრისტემ თავისი გამოსყიდვის საქმე ადამიანის ფიზიკური ჩვევების რეფორმირებით დაიწყო. ზნეობაში დაცემა და მოდგმის გადაგვარება უმთავრესად დამახინჯებული მადის დაკმაყოფილებას უნდა მიეწეროს.“ Testimonies, volume 3, 486.

მეორე განრისხება მიმართული იყო უფრო მაღალი ბუნების წინააღმდეგ, რომელიც წარმოადგენილია სამხრეთის სამეფოთი, სადაც მდებარეობს იერუსალიმი, ქალაქი, რომელიც ღმერთმა აირჩია თავისი სახელის დასამკვიდრებლად. 1844 წლის 22

ოქტომბერს ის საქმე, რომლის აღსრულებასაც ქრისტე განიზრახავდა, და ის საქმე, რომელსაც იგი ახლა აღასრულებს, წარმოდგენილია ეზეკიელის ორი ჯოხით.

როცა ეზეკიელის ორი კვერთხი სამუდამოდ ერთ კვერთხად შეერთდება, ეს მიუთითებს იმ აღთქმაზე, whereby ქრისტე თავის ხალხს სამუდამოდ ცოდვას განაშორებს, და უმაღლესი და უმდაბლესი ბუნებები კვლავ უბრუნდება სათანადო იერარქიულ წყობას, და ადამიანები კიდევ ერთხელ სრულნი ხდებიან. მოუქცეველ მდგომარეობაში ადამიანის უმდაბლესი ბუნება, წარმოდგენილი პირველი რისხვით, ბატონობდა ადამიანის უმაღლეს ბუნებაზე, რომელიც წარმოდგენილი იყო უკანასკნელი რისხვით. ამგვარად, პირველი რისხვა მიმართული იყო ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ, რომელიც გეოგრაფიულად სამხრეთის სამეფოზე „ზემოთ“ მდებარეობდა.

ორას ოცწლიანი პერიოდი, რომელიც მარაჰისა და ხაზონის ორ ხილვას აკავშირებს ღმრთაებრიობასთან და კაცობრიობასთან, მათ ორმხრივ დასაწყისებში, ორივე ერთ ჯოხად ერთიანდება, როცა ქრისტე ას ორმოცდაოთხი ათასთან ერთად ასრულებს მესამე ანგელოზის საქმეს. ეს არის სამხრეთის სამეფოს წინააღმდეგ უკანასკნელი რისხვის წინასწარმეტყველება, რომელიც შეერთებულია 1844 წელს გამოჩენის წინასწარმეტყველებასთან, რადგან აღთქმა მოქცევისას ახალ გონებას იძლევა, ხოლო ახალი სხეული (ჩრდილოეთის სამეფო) მხოლოდ მეორედ მოსვლისას აღდგება, თვალის დახამხამებაში.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლი განსაზღვრავს აღსასრულის ორივე ჟამს და, ამით, ხაზს უსვამს წინასწარმეტყველური ისტორიის როგორც შინაგან, ისე გარეგან ხაზს გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწიერი მხეცის ისტორიის განმავლობაში. ამ მუხლში გახსნილი ჭეშმარიტებები წარმოადგენს ჭეშმარიტების როგორც შინაგან, ისე გარეგან ხაზებს, რომელთა ამოცნობად და აღსასრულებლად ქრისტე მოვიდა თავის ხალხში. ჭეშმარიტება, რომ კაცობრიობა, ღვთაებრივთან შეერთებული, არ სცოდავს, წარმოდგენილია იმ ნათელში, რომელიც ცოდნის გახსნის შედეგს უკავშირდება, და წარმოადგენს ღვთის ხალხის შინაგან ჭეშმარიტებას უკანასკნელ დღეებში. ნათელი, რომელიც წარმოდგენილია იმ ძალებს შორის ბრძოლით, რომელთაც ქვეყნიერება არმაგედონისკენ მიჰყავთ, არის ღვთის ხალხის გარეგანი ჭეშმარიტება უკანასკნელ დღეებში.

ჩვენ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

და კვლავ მოვიდა ჩემთან უფლის სიტყვა და მითხრა: შენ კი, კაცის ძეო, აიღე ერთი კვერთხი და დაწერე მასზე: იუდასთვით და ისრაელის ძეთათვის, მის თანამოზიარეთათვის; შემდეგ აიღე მეორე კვერთხი და დაწერე მასზე: იოსებისთვის, ეფრემის კვერთხისთვის, და მთელი ისრაელის სახლისთვის, მის თანამოზიარეთათვის. და შეუერთე ისინი ერთმანეთს ერთ კვერთხად, და გახდებიან ერთნი შენს ხელში. და როდესაც შენი ხალხის ძენი გეტყვიან, რას ნიშნავს ესო, უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, ავიღებ იოსების კვერთხს, რომელიც ეფრემის ხელშია, და ისრაელის ტომებს, მის თანამოზიარეთ, და შეუერთებ მას იუდას კვერთხს, და ვაქცევ მათ ერთ კვერთხად, და იქნებიან

ერთნი ჩემს ხელში. და კვერთხები, რომლებზედაც შენ დაწერ, იქნება შენს ხელში მათ თვალწინ. და უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, გამოვიყვან ისრაელის ძეთ წარმართთა შორისიდან, სადაც არ უნდა იყვნენ წასულნი, და შევკრებ მათ ყოველი მხრიდან, და მოვიყვან მათ თავიანთ ქვეყანაში. და ვაქცევ მათ ერთ ერად იმ ქვეყანაში, ისრაელის მთებზე; და ერთი მეფე იქნება ყველასთვის მეფე; და აღარ იქნებიან ორ ერად, და აღარასოდეს გაიყოფიან ორ სამეფოდ. და აღარ შებილწავენ თავს თავიანთი კერპებით, არც თავიანთი სამაგლობებით, არც რაიმე თავიანთი დანაშაულებით; არამედ ვიხსნი მათ ყველა მათი სამკვიდრებლიდან, სადაც შესცოდეს, და განვწმენდ მათ; და იქნებიან ისინი ჩემი ხალხი, და მე ვიქნები მათი ღმერთი. და დავითი, ჩემი მსახური, იქნება მათზე მეფე; და ყველას ეყოლება ერთი მწყემსი; ჩემს სამართალთა მიხედვით ივლიან, ჩემს წესდებებს დაიცავენ და აღასრულებენ მათ. და იცხოვრებენ იმ ქვეყანაში, რომელიც მივეცი იაკობს, ჩემს მსახურს, სადაც თქვენი მამები ცხოვრობდნენ; და იცხოვრებენ მასში ისინი, მათი ძენი და მათი ძეთა ძენი უკუნისამდე; და დავითი, ჩემი მსახური, იქნება მათი მთავარი უკუნისამდე. და დავდებ მათთან მშვიდობის აღთქმას; ეს იქნება მათთან საუკუნო აღთქმა; და დავამკვიდრებ მათ, და გავამრავლებ მათ, და დავდგამ ჩემს საწმიდარს მათ შორის უკუნისამდე. ჩემი კარავიაც მათთან იქნება; და მე ვიქნები მათი ღმერთი, და ისინი იქნებიან ჩემი ხალხი. და გაიგებენ წარმართნი, რომ მე, უფალი, განვწმენდ ისრაელს, როდესაც ჩემი საწმიდარი იქნება მათ შორის უკუნისამდე. ეზეკიელი 37:15–28.